

paa Strækningen mellem Hagebybet og Hals Bede og i Haabybet) — forstaaes en saa bred Strækning af Dybet, som den Sejlads, der her finder Sted, udkræver for at kunne foregaa med Sikkerhed, hvorimod det ikke er det dybe Jarvands hele Brede, der kræves frit for Sejladsen, og heller ikke en lige bred Strækning over alt; mellem Dyholm og Nibe skal saaledes mindst 60 Favne lades fri, mellem Nibe og Sebbertund, „hvor der kun faaes med Raage“, fordres kun et Sejlby af 20 Favnes Brede.

Hvad løse Fiskeredskaber angaar var det tidligere i Refr. 29. Novbr. 1737 § 9 foreskrevet, at de for Ruser og Bundgarn givne Bestemmelser angaaende Fiskeri i Sejlbybet ogsaa skulde gjælde med Hensyn til Vaad og Drivegarn, paa det den One ikke mere end den Anden skulde tillade sig Frihed og profitere af Fiskeriet i Sejlbybet; men dette Reskript er bortfaldet ved Frdn. 15. Decbr. 1750, og der haves nu intet Forbud mod løse Fiskeredskabers Anbringelse i Dybet, hvad der ogsaa er let forklarligt, da disse Redskaber ikke ere synderlig til Hinder for Sejladsen, hvorimod de lettelig kunne borttages og ødelægges af Skibene, saa at Fiskerne af den Grund i deres egen Interesse ville være forsigtige med at udsætte dem, hvor Sejlads finder Sted.

De saaledes i Lovgivningen for Limfjorden fulgte Grundfætninger ere formentlig aldeles stemmende med Forholdets Natur, og det er derfor de samme, vi ved Forslagets § 6 have haat for Dje.

Da vi gaa ud fra, at næsten alt Fiskeri mere eller mindre kan siges at være hinderligt for den frie Sejlads, og dog ikke alt Fiskeri i Sejlbybet bør eller kan forbydes, have vi maattet ty til det Udtryk, at Fiskeriet ikke maa lægge Sejladsen væsentlige Hindringer i Vejen, idet vi ikke tro, at nogen aldeles bestemt Regel her kan gives, hvor ønskeligt det end ellers kunde være. Det er en Selvfølge, at Fiskeri med løst Redsel ogsaa gaar ind under Paragrafens Forbud, skøndt der, som ovenfor bemærket, ikke lettelig fra dette Fiskeri kan opstaa nogen væsentlig Hindring for Skibsfarten.

Ved Sejlbydene forstaa vi, i Henhold til hvad ovenfor er anført, ikke ethvert Sted i Havet, hvor der kan sejles, men kun de Strækninger, hvor Sejlads naturligen og med Grund foregaa, i en saadan Udstrækning, som den stedfindende Færdsel udkræver, altsaa i Reglen de egentlige saakaldte Rønder i Fjorde og Sunde, som de dybere gaende Skibe ere nødte til at følge som Indløb til Havne og Ladepladse. Paa flige Steder vil Sejlbybet i Almindelighed være bestemt ved Mærker; ellers maa Oplysning for hvert enkelt Tilfælde tilvejebringes ved Skjøn af Sagkyndige, om det Fiskeredskab, der er Spørgsmaal om, efter de tilstedeværende Forhold har staaet Sejladsen til Hinder eller ej.

Det følger af Lovforslagets §§ 69 og 74, at den, som overtræder § 6, ifalder Mulkt og Erstatningsansvar til den, der maatte have lidt Skade ved hans Fiskeri. Paa den anden Side er det formentlig billigt, at naar et Fiskeredskab er lovlige udsat, bør det respekteres af de Sejlende, og at den, som oversejler og bestadiger det, bør give Gjeren Erstatning herfor. I Almindelighed kan dette vistnok siges baade med Hensyn til løse og faste Redskaber; men da Spørgsmaalet for de førstnævntes Vedkommende er temmelig upraktisk, dels fordi Skipperne oftest ville være uskyldige i Oversejlingen, dels fordi Fiskerne sjældent ville kunne finde Gjerningsmanden eller faa Ansvar gjort gjældende, og Fiskerne derfor ere bedre tjente med at være sig i Lide end at stole paa en eventuel Erstatningsforordning, have vi indskrænket Bestemmelsen om Skipperens Erstatningsansvar i Paragrafens andet Stykke til kun at gjælde faste Fiskeredskaber. Vi indrømme imidlertid, at der kan forefalde Tilfælde, hvori Oversejling og Ødelæggelse af løse Redskaber kan være Følge af en hensynsløs og utilbørlig Fremfærd, som ikke bør være ansvarsfri; men vi antage ogsaa, at Paragrafen i flige Tilfælde heller ikke vil være til Hinder for Anvendelse af almindelige Erstatningsregler.

§ 7. Det i første Stykke af denne Paragraf indeholdte Forbud rammer saavel de engelske „Trawls“ og de hollandske „Scobnet“ som de tyske „Seesen“ og de i Loven af 9de Marts 1872 ommeldte „Drive- eller Bundslæbevaad“ samt overhovedet alle de Fiskeredskaber, der have det tilfælles at bestaa af en stor med eller uden tilhæftede Arme opspilet Sæt (Hov, Kalo), der, nedfæntet til Havbunden, slæbes hen over denne, idet den er sat i Forbindelse med et Fartøj, der bevæges fremad paa forskjellig Maade, og kan optage i sig alt, hvad der kommer paa dens Vej.

Til nærmere Beskrivelse ved Bestemmelsen af de nævnte forskjellige Redskabers Beskaffenhed og Brugsmaade tilføjes, at de alle i Anvendelsen have det tilfælles, at de føres frem af et Fartøj i Drift eller for Sejl, og at Undersiden i Redskabets opspilede Indgang maa følge Bunden skarpt: det er et bundslæbende Drivevaadssifte (trawl-fishing). Redskabets Størrelse rettes efter Stedet, hvor det skal bruges, saaledes at det paa det dybe og mere udstrakte Hav (det bruges dog neppe paa synderlig store Dybder end 20 Favne; helst derunder indtil 4 Fv.) maa have et større, i